

Simona Lungu

Întoarce-te la mine

Volumul II

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

CAPITOLUL 22

Sărutul pasional e atât de incitant, încât nu-mi pot domoli gemetele, care sunt acoperite de gura lui. Mâinile îmi cuprind sânii, dând naștere altor gemete de plăcere și deschid ochii. Însă, sunt îngrozită de ceea ce găsesc. Răutatea îi este întipărită pe toată fața și-i reiese prin toți porii. Ochii mă îngheață, iar pe buze-i flutură un rânjec sarcastic. Își înfinge unghiile în pielea mea, lăsând dâre adânci în urma lor.

– Nu-mi face rău! Nu, te rog! spun, dar el nu se oprește, ci râde în hohote.

Zgâlțâiala zdravănă îndepărtează râsul asurzitor. Mă ridic în șezut și observ că totul e cufundat în întuneric.

– Ana, tu bine? aud lângă ureche.

Abia acum realizez că a fost un coșmar. Tresar și să mă feresc când îi simt palma pe spate, retrăgându-mă pe marginea patului, cât mai departe de el. Se resemnează și nu mai insistă, dar îi aud oftatul din toți rărunchii. De ce regretă, a obținut ce și-a dorit, nu? Mi-a arătat cine e și de ce este în stare, dacă nu-l ascult! A făcut aceeași greșeală, pentru a doua oară, trăgând concluzii fără a mă asculta. Suntem în același pat, la distanță relativ mică și totuși, atât de mare. Abia aștept

să vină dimineața, să-mi ofere spațiul necesar pentru a-mi aduna gândurile și a analiza ce s-a întâmplat.

Cred că am adormit după un timp în care l-am ascultat cum se foiește și oftează, frământându-se. Mănuțele care-mi mângâie fața duc la apariția unui zâmbet, dinainte de a deschide ochii. E singurul care-mi poate schimba starea atât de brusc.

- Ana, mi-e foame!

- Erich, cum faci ochișori, ceri de mâncare! îl necăjesc.

- M-am jucat mult. Mein Vater mi-a dat jucării și a spus să te las să dormi, mă pune la punct cu ultimele ore, cu inocența sa adorabilă.

Afară e înnorat și nu pot aproxima ora, dar după spusele sale ar fi destul de târziu. Cererea sa nu poate fi respinsă, așa că mă ridic fără niciun chef din pat. Usturimea pielii și a sufletului e tot acolo și-mi privesc în treacăt chipul în oglindă. Arăt înfiorător. Torn apă curată în lighean și-l îndemn să se spele, apoi îl urmez privind mai bine urmele de aseară pe care le ascund sub o bluză cu mâneci lungi. Doar colțul buzei de sus atârână ușor, dar poate trece neobservat dacă am grijă să evit privirile insistente. Îmi perii părul și-l prind cu agrafe și completez ținuta cu fusta cumpărată din salariul meu când încă locuiam la mătușă-mea. *Azi nu vreau nimic de*

la el! Nu vreau să-l văd! îmi spun încă o dată privind chipul palid din oglindă.

Îl las pe micuț să se joace și cum ies pe ușă mă uit în stânga și în dreapta, simțind aceeași teamă de a nu întâlni pe cineva, ca la început. Eram puternică și stăpână pe mine, dar o singură noapte m-a adus înapoi cu câteva luni. Spre liniștea mea nu întâlnesc decât soldații care-și fac rondul și mă grăbesc spre bucătărie.

Intru și observ că toți sunt ocupați cu câte ceva, inclusiv Gina.

- Bună dimineața! salut tare, atentă la reacția ei.

Exact cum am bănuit, ridică rapid capul speriată. Ce-a fost în capul ei, că n-o să ne mai întâlnim?

- Bună dimineața, Ana! I-am pregătit băiatului mâncarea, deși sunt foarte aglomerată. Ai dormit cam mult azi, nu? mă întâmpină ruda mea, fără a-și ridica ochii de la oala din fața ei.

- Da, m-am odihnit! continui să-mi privesc amica.

Zăresc farfuria pe o tavă, acoperită cu un șervet.

- Mulțumesc că te-ai ocupat dumneata, dar am timp să schimb vreo două vorbe cu Gina!

E ca o stană de piatră, dar mă lasă rece șocul cu care mă privește, n-am de gând s-o las să-mi scape. O apuc serios de cot și o împing mai mult târâș pe coridor. Nu întâmpin prea multă rezistență, știe că așa fi capabilă să-i cer explicații în fața tuturor.

- De ce, Gina? De ce ai făcut asta? Ce câștigi dacă îmi faci rău? Îi vorbesc cu calm, deși așa sări în părul ei.

- N-am vrut, Ana, crede-mă! Am fost obligată de Ebner. M-a amenințat că mă va da afară dacă nu te scot din cameră și știi doar că nu-mi permit să rămân fără venituri! Frații mei depind de mine!

Are un aer suferind și regretă tot ce a trebuit să facă.

- Ce? Dar la mine nu te-ai gândit? Cum poți să minți un om, să-l păcălești și să-l pui în pericol? Ai putut să dormi aseară, știind cât rău mi-ai făcut? M-ai dat pe mâna lui Ebner, de care am scăpat cu ajutorul altuia, care s-a dovedit la fel de rău. Abia am reușit să fug!

- N-am avut încotro, crede-mă! Știi cât de convingători pot fi când vor ceva! M-a amenințat cu moartea, da să plângă și mă apucă de brațe, s-o înțeleg.

Atât de nemernic să fie Ebner? Atât de mult dorește să se răzbune pe Friedrich?

Mă înmoi. Dorința de a o tăvăli pe jos e înlocuită de compasiune și milă. *Poate așa fi făcut la fel, dacă mi-ar fi fost amenințată familia!* îmi recunosc în gând.

Chicotelile sale mă opresc din drum. Abia i-am spus că ar fi trebuit să mă avertizeze pentru a ști la ce să mă aștept și poate căutam împreună o soluție prin care să scăpăm nevătămate, iar ea și-a cerut iertare. Însă, în loc să mă urmeze spre bucătărie, râde. Un râs zgomotos, lipsit de amuzament, mă uluiește de schimbarea bruscă a comportamentului său. Mai devreme părea că regretă amar, iar acum afișează o veselie de nedescris.

- Ai crezut această poveste? Tu chiar voiai să pleci și să uiți cele întâmplare? Doamne, Ana, cât poți să fii de proastă? Ești atât de credulă și nu-mi dau seama dacă inocența ta e de vină sau prostia! Crezi că așa fi acceptat atât de repede să fiu șantajată? Draga mea, ești chiar toantă!

- Ce vrei să spui, Gina? Nu te înțeleg! Ai băut ceva sau ce îndrugi acolo?

Mă chinui să înțeleg ceva, dar e foarte greu. Mîntea caută explicații în trecut, din momentul în care am cunoscut-o însă nu realizez ce vrea.

- Așa am fost întotdeauna, dar cum spuneam ești prea proastă ca să-ți dai seama pe ce lume trăiești! Cea

care nu înțelege, sunt eu. Și știi ce nu înțeleg? De ce Bruch e topit după tine?

Rămân cu gura căscată. Știe de noi?

- Hmm, te întrebi de unde știi? Îl urmăresc pe Bruch de cu mult înainte să apari tu în peisaj, drăguță! Mă fascina tânărul ofițer, atât de serios și respectat de soldații săi. Am încercat să-i atrag atenția spre mine prin diferite mijloace și când în sfârșit m-a observat, a trecut imediat cu vederea. Știi de ce, nu? A apărut micuța orfană și l-a atras cu aerul de copiliță proastă.

Nu-mi revin. Sunt de-a dreptul în stare de șoc în fața noilor informații care vin de-a valma în această zi, deja mult prea încercată pentru mine.

- Nu mai face fața asta! Vezi, nici nu ți-ai dat seama că nu te suport, că mi-e greu să te văd în fiecare dimineață debordând de fericire, în timp ce eu mă ofilesc lângă bețivul ăla de Ebner!

- Ești cu Ebner? abia pot să îndrug.

- Da, ce te miră? Am observat în diferite ipostaze rivalitatea dintre ei și am profitat că Ebner e afemeiat. Nici măcar n-a trebuit să mă chinui prea mult pentru a-l face să înțeleagă că sunt disponibilă. Între timp l-am întărâtat mai mult împotriva voastră.

Pe figură îi apare un sentiment de satisfacție și mândrie pentru răutatea sa.

- Ești nebună? De ce vrei să te răzbuni pe un om pe care nu-l cunoști?

- Anuța, dragă, eu nu-s ca tine! Sunt o femeie adevărată, dispusă la orice pentru a obține ce-mi doresc, nu o pricăjită care necesită protecția cuiva pentru a supraviețui. Am fost nevoită să mă descurc singură, cu mult înainte de a rămâne și cu frații pe cap. Când te-a adus mătușă-ta să lucrezi aici, cei din bucătărie te-au plăcut și lăudat pentru cumiștenia și hărnicia ta, iar faptul că ești orfană e un atu. Te plac, deși eu muncesc mai mult decât tine!

- N-a fost vorba niciodată de vreo competiție. N-am cerut nimănui să mă placă, am făcut doar ce mi s-a spus, fără a mă băga în discuțiile voastre! N-am niciun merit deosebit pentru care oamenii mă îndrăgesc și sunt sigură că aceleași sentimente le au și pentru tine.

- Mătușă-ta are încredere deplină în tine, de nici n-a vrut să asculte aluziile la relația ta cu Bruch!

Spune adevărul? Asta e părerea mătușii?

- De ce ai vrut să faci asta? Te simți mai bine, dacă ne faci rău?

- Mă enervează toți proștii ăștia care te protejează, fiindu-le milă pentru că ai tăi au murit. Eu sunt la fel de singură și tânără, dar nu le pasă!

Fata asta are probleme grave. Lipsa de afecțiune o împinge s-o caute la toată lumea, însă nu poți obliga pe cineva să te placă. Poți câștiga oameni dragi în jurul tău prin felul în care te comporți cu ei, nu cerșindu-le iubirea.

- Tu ai creat imaginea înfiorătoare a lui Friedrich? îmi vin în minte frământările mele îndelungate vis-a-vis de acest subiect.

- Da, ce ușor a fost să-i sperii! Le aruncam momeala, iar ei credeau. Doar moșul ăla de nea Relu și-a dat seama, însă nu avea curaj să spună nimic de teama lui Ebner. Ne-a surprins o dată, într-o situație mai specială, un pic cam răvășită și dezbrăcată, continuă într-o manieră debordantă. E foarte mândră și se laudă cu isprăvile sale. Probabil asta e plăcerea sa, de a-mi arăta câte a realizat fără să ne dăm seama. Ne-a dus pe toți de nas, unde și cum a vrut.

- Tu l-ai pârât lui Ebner? ridic tonul, începând să fac legătura între fapte și oameni.

- Da, devenea cam periculos! Nu mai putea să-și țină gura, îmi ținea morală, cu ce e bine și rău, de parcă aș fi fost fi-sa!

- Gina, ești diabolică! Cum ai putut să-l dai pe mâna lor? Puteau să-l omoare!

- Și ce-mi pasă de soarta altcuiva? Apropo, cum ai scăpat aseară? Mi-a povestit Ebner că a trebuit să te lase pe mâna lui Schulz. De nervi s-a întors în cameră și a băut până a adormit, ofțicat. Nu știu de ce, dar am impresia că vrea mai mult decât o simplă răzbunare. Mă întreb, ce vădăștia la tine?

Părea o fată care își vedea de treabă, rareori întrecând măsura cu curiozitatea sa, dar în niciun caz nu a trădat pânza de păianjen țesută în jurul nostru. A așteptat cu răbdare să ne prindem în ea. L-a ademenit pe Ebner în mrejele ei, doar pentru a-l întărâta să se rezbune pe Friedrich! A preferat să sufere, decât să accepte că nu a fost și nici n-o să fie al ei. De fapt, cred că pe mine a vrut să se răzbune, invidia bolnăvicioasă distrugând-o pe interior. Și-a bătut joc de toți!

- Ai rămas pe gânduri? Nu mă credeai în stare de așa ceva, nu? continuă, de parcă mi-ar citi iar gândurile.

Cred căășta ar fi atuul ei, ușurința cu care ne descoperă. Urmărește gesturile, trăsăturile, faptele și astfel ne află slăbiciunile și secretele pe care apoi le întoarce spre bunul plac.

- Asta n-o să rămână așa, Gina! Ești nebună!

- O, ba da! Cine o să te creadă? N-o să-i poți spune mătușii tale, ar însemna să-i dezvălui mai multe detalii, nu? Ce-o să simtă, când o să afle că nepoata ei se iubește cu Bruch, cel mai dur dintre nemți?

- Ești bolnavă, Gina! mă enervez mai mult, știind că are dreptate.

Într-adevăr nu i-ar pica bine așa veste. Mi-a cerut mereu să nu-i bag în seamă, iar eu ce-am făcut? M-am încurcat cu cel pe care îl crede un smintit! Friedrich n-ar putea s-o pedepsească, fiind protejata lui Ebner, acesta ar interveni imediat, enervându-l mai mult. Totuși, cred că cineva știe de comportamentul său defectuos și se ferește, considerând-o periculoasă. De aceea Ciprian n-a invitat-o și pe ea în grupul lor!

- Îmi pare rău pentru tine, dar planul n-a dat roade. Deci, nu ești atât de isteată, cum te crezi! Din contră, ne-ai apropiat mai mult!

Obțin satisfacția dorită, chiar dacă e printr-o minciună, atunci când ciuda e vizibilă pe fața ei. Răspunsul a enervat-o și nu se mai poate controla, dar n-am de gând să-i mai acord atenție, lăsând-o să se sufoce, înghițind propriul venin. Mă întorc la bucătărie, de unde iau mâncarea pentru Erich și înainte de a pleca fac un gest la care nici nu m-aș fi gândit vreodată. O pup

pe ambii obraji pe mătușă-mea și nu mai rămân să dau vreo explicație.

Măsor camera în lung și-n lat până obosesc, rumegând tot ce s-a întâmplat de când am venit în această clădire. Ajung la concluzia că este o actriță foarte bună. N-aveam cum să știu cu ce-și ocupă timpul și mintea. Totuși, ar fi trebuit să-mi trezească câteva bănuieli atunci când își aranja hainele pe hol, părând destul de încurcată când ne-a zărit. Acum știu că venea din biroul sau camera lui Ebner. Dar ea nu-l vrea pe acesta, ci pe Friedrich! Îmi apare în minte chipul mirat al Crinei când i-am spus că Friedrich e urât de toată lumea. Au fost doar iscodelile Ginei.

Admit că a reușit să-și atingă scopul. Planul de a ne clătina relația a dat roade, aducând în prim plan aceeași problemă. Ce sentimente are pentru mine? Nu faci rău unei persoane iubite, nu? A făcut asta din gelozie sau egoism, arătându-mi că este stăpânul și face ce vrea cu mine?

Frământările sunt lăsate deoparte la ora șaisprezece. Când ușa se deschide sunt în mijlocul camerei sale și mă grăbesc spre cea a lui Erich. Inițial nu ascult când îmi cere să rămân, dar îi aud cizmele pe podea și știu că mă va opri oricum. Trag aer în piept și mă întorc spre el, cu ochii fixați pe trupul său, la nivelul

înălțimii mele. Nu pot explica care are supremația: dezamăgirea, furia sau rușinea?

– Eu... eu greșit mult. Făcut rău ție și nu vrut, fost nervos. Eu crezut tu plecat mein Kommandant și... mult nervos, își justifică faptele încurcat.

Și asta îți dă dreptul să mă înjosești așa? aș vrea să-i spun, dar un mic foșnet mă distrage. Ascunde ceva în mâna pe care o ține la spate și o scoate la iveală când observă că am devenit atentă la ea. Trandafiri? Unde a găsit flori, toamna târziu? De ce mă mir, doar îmi aduce deseori produse pe care nu le mai găsești în prăvălii de la începutul războiului. Se lasă de pe un picior pe altul, semn clar de fâstâceală și agitare. Crina mi-a spus că e la fel de necunoscător într-o relație mai profundă. Poate e prima dată când oferă flori cuiva la fel cum e și pentru mine. Îmi ridic privirea spre chipul său și observ cu ușurință că arată rău. E obosit, iar încruntătura îmi arată nerăbdarea cu care așteaptă efectul pe care îl va avea mica surpriză asupra mea. E modul său de a-și cere iertare și de a-și prezenta regretul manifestărilor brutale, dar ce simt? Venind în acest fel în fața mea calcă pe mândria mult prea mare pe care o posedă și știu că n-ar apela la acest gest decât pentru o persoană specială pentru sufletul său.